

кто може да пѣе само младостѣта, която вѣрва и се надѣва.

VI.

Двамата другари се оттеглиха въ стаята си и разгърнаха книги, ала не четоха дълго. Стойко се чувствуваше малко поизморенъ и се излѣгна на канаето, съ нѣкакъвъ романъ, а Боянъ Андреевъ застана до прозореца и се загледа въ градината. Той не можеше да се наравда на хубавото стопанство.

Кжщата на Петъръ Габара бѣше нова кжща, двуетажна, селска направа, съ голѣми стрѣхи, много прозорци и широкъ чардакъ. Около нея се простиратъ широки дворове, да издигнешъ цѣла махла въ тѣхъ. Предъ кжщи—дворъ, постланъ съ плочи и преграденъ съ ниски баскии, грижливо боядисани; срѣдъ двора асма, която е пропѣлзѣла чакъ до входнитѣ врата на кжщата. Задъ баскиитѣ, градина, засѣнчена отъ разни овошки, между които се извишаватъ два стройни габара. Градината е тѣй широка, че малко дете би се изгубило въ нея. Задъ нея сж хармани и пристройкитѣ за ратаи и работници. Тамъ сж оборитѣ курницитѣ, кошарата за овцетѣ, дръвници, кочани и обширни навѣси за слама и кукурузи. Задъ всички тия отдѣления се издига каменъ дуваръ, покритъ съ керемиди, който дѣли имението на Габара отъ село. Нататъкъ се показва селото съ нискитѣ си хижи и разградени дворове.

Боянъ Андреевъ гледаше всичко това наоколо и не можеше да се наравда. Кжщата на Петъръ Габара, срѣдъ тия обширни дворове, обградени съ каменни дувари, му напомняше нѣкакъвъ замъкъ на срѣдновѣковенъ рицаръ, както е челъ въ стари романи и неволно въ него се извикваха тихи, меки чувства, каквито е изпитвалъ, когато е челъ тия романи.

Той гледаше отъ прозореца двороветѣ, селото; слушаше брѣмчението на пчелитѣ; чуруликането на